

Marian Żurowski

"De vita per consilia evangelica
consecrata", Johannes Beyer, Roma
1969 : [recenzja]

Prawo Kanoniczne : kwartalnik prawno-historyczny 13/3-4, 378-379

1970

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Johannes Beyer SI. De vita per consilia evangelica consecrata, Roma 1969, s. 322, in 8°, wyd. Libreria Editrice Universita Gregoriana.

Znany ze swych publikacji — dotyczących w przeważającej mierze prawa zakonnego — Jan Beyer, dziekan Wydziału Prawa Kanonicznego Uniwersytetu Gregoriańskiego, wydał ostatnio pracę pt.: O życiu przez rady ewangeliczne poświęconym. Zebrał w niej w jedną całość opublikowane w okresie posoborowym liczne swoje artykuły, które dotyczą odnowy życia zakonnego w myśl Konstytucji dogmatycznej **Lumen Gentium** i dekretu soborowego **Perfectae Caritatis**. Uwzględnił również dostępne jemu materiały przygotowawcze do wyżej wspomnianych dokumentów soborowych. Wykorzystał dyskusję Ojców nad odnośnymi tematami w auli soborowej, dołączając do tego często własny komentarz, aby myśl soborowa została jaśniej wypuklona. W ten sposób czytelnik ma przed oczyma obraz dojrzewania rozwiązań pewnych problemów.

Publikacja ta jest cenna dla wszystkich zainteresowanych, albowiem umożliwia całościowe spojrzenie na problematykę odnowy życia zakonnego w myśl założeń soborowych. Komentarze autora oparte są na bogato zebranym materiale dokumentalnym, umożliwiają skonfrontowanie wyciąganych wniosków.

Beyer szeroko omawia zagadnienia dotyczące realizacji poszczególnych rad ewangelicznych w społecznościach tego się podejmujących. Wyraźnie zaznacza różnorodność form stosowanych w życiu poszczególnych instytutów. Jako wniosek narzuca się konieczność, by każdy instytut zakonny zachował własne i odrębne powołanie, jak również formy dążenia do doskonałości. Autor wykazuje jednocześnie, że jednolite zbyt szczegółowe prawo powszechne dla całego Kościoła nie pomaga, a raczej przeszkadza w pełnym okazaniu bogactwa życia, jakie w tej dziedzinie w Kościele się objawia.

Wnikając kolejno w argumentację autora i śledząc teksty przez niego przytaczane, dochodzi się do przekonania, że niemożliwą już jest rzeczą nadal stosować podziały czy kryteria, które narosły w Kościele na skutek historycznego rozwoju form życia zakonnego, a raczej trzeba zwrócić uwagę na to, co przy realizacji poszczególnych rad ewangelicznych jest istotne i stanowi właściwą charakterystykę danego instytutu.

W sposób szczególny autor wykazuje wzajemny stosunek form realizacji rad ewangelicznych w instytutach świeckich i w zgromadzeniach zakonnych. Tutaj ulega może pewnej tendencji przeakcentowania na korzyść tych pierwszych. Stara się bowiem udowodnić, że możliwa jest u nich pełna realizacja rad ewangelicznych, chociaż w odmiennej formie. W cień odsuwają się mimo woli wypróbowane wartości. Nad pewnymi więc sformułowaniami można by

dyskutować. W przeważającej jednak części argumentacją jest słuszna.

W następnej części swojej publikacji autor omawia niektóre normy odnowy posoborowej, między innymi odnoszące się do klauzury i do ubioru zakonnego, do łączenia już istniejących instytutów zakonnych, względnie zakładania nowych. Wreszcie porusza zagadnienie konferencji wyższych przełożonych oraz omawia problemy, które w dekrecie nie są poruszone. Z rozważań całościowych na końcu wyciąga pewne wnioski i formułuje postulaty.

Patrząc całościowo na tę publikację, należy ją ocenić pozytywnie. Daje ona bowiem możliwość lepszego zorientowania się w kierunkach, w jakich prawodawstwo poszczególnych rodzin zakonnych winno być odnawiane, rozpracowywane. Wartość jej podnosi fakt, że tego rodzaju publikacji w tej chwili jest bardzo niewiele. Fragmentaryczne omawianie poszczególnych zagadnień, które znaleźć można w wielu artykułach, nie daje obrazu całości, który tutaj znajduje się w formie przystępnej i dobrze udokumentowanej.

Marian Zurowski

M a u r t h é L o u i s, L'acte positif de volonté contre les biens du mariage dans la jurisprudence rotale (Etude historico-canonique de la Décision III, coram Many, en 1911). Excerpta ex dissertatione ad lauream in Facultate Juris Canonici Pontificiae Universitatis Gregoriana. Moulins 1966, s. X 59 nlb. 2.

Książka powyższa została napisana dla uzyskania stopnia doktora prawa kanonicznego. Obrona tej pracy miała miejsce pod koniec lat pięćdziesiątych. Wydanie tezy nastąpiło bodaj siedem lat później. Nie cała dysertacja została wydrukowana, ale tylko jej część. O wydanie drukiem jego pracy zatroszczył się sam Autor, żeby otrzymać dyplom doktorski.

Układ książki jest następujący: a) Spis treści wydanej części. b) Wprowadzenie poświęcone zaznajomieniu czytelnika z przedmiotem dysertacji, a w części końcowej podziękowaniu dla Monsignora Charlesa Lefebure'a, Audytora Roty Rzymskiej, kto wie, czy nie inspiratora tematu pracy, i Profesora Petera Huizinga SJ, w latach studiów Autora Dziekana Wydziału Prawa Kanonicznego Papieskiego Uniwersytetu Gregoriańskiego w Rzymie. c) Tekst sentencji w sprawie o nieważność małżeństwa X — Y z dnia 21 stycznia 1911 roku coram Many, ale nie pełny: numery początkowe 1—5 i końcowe 17—21. d) Bibliografia podzielona na trzy części: źródła, książki i artykuły, lista orzeczeń analizowanych lub cytowanych, a miano-